

## ***Sokerikultani (Muistelma)***

*Sanoja, joita en ehtinyt sanoa.*

Olen matkustanut ympäri Moskovon ja nähnyt Vasilin katedraalin. Olen kuljeskellut läpi punaisen torin ja pysähtynyt ihailemaan värikästä sipulikirkkoa. Olen ajanut läpi moottoriteiden ja sivuteiden, kunnes lopulta löysin itseni Pietarista, Talvipalatsin oville ja Mariinskin yleisöstä. Matkan varrella olen ostanut maatuskoita yllin kyllin ja rasiallisen suklaata käsityöläisiltä, mutta en ole löytänyt sinua, vaikka etsinyt olen sumusta ja tuulesta.

Kun palasin takaisin kotiin pitkän taivallukseni jälkeen, näin hiljaisuuden ruudulla.

Profiilikuvasi oli kadonnut, viestit pyyhitty pois.

Olin estetty.

Niin yksinkertainen sana, mutta niin lopullinen.

Maailma oli nanosekunneissa kääntynyt toisinpäin, niin kuin olisit pyyhkinyt olemassaolosi itse koodiriveiltä. En kysynyt miksi, en lähtenyt perääsi. Tiesin, ettet haluaisi tulla löydettyksi enää, enkä olisi kestänyt nähdä sinua uudelleen. Olet ollut aina sellainen nainen, sokerinmakea ja linnunlaulua kauniimpi. Mutta kun sydänsävelet hiljenevät, paljastuvat todelliset kasvosi. Laskin puhelimeni pöydälle ja annoin keskiyön tuulen virrata avatusta ikkunasta sisään kuin tyhjiys olisi voinut vastata puolestasi.

Kaikki sanat, jotka halusin sanoa sinulle, jäivät kurkkuuni, ja kaikuivat vain tyhjiydessä.

Annoin itseni vajota sohvan selustaa vasten, uppoutuen pimeyteen. Halusit aina enemmän kuin pystyin antamaan, mutta kun annoin kaiken, et halunnutkaan enää niin paljoa.

Maljakossa orvokit ovat itkeneet elinvoimansa loppuun, kuihtuneet kuin aavikkoon jätetyt raadot ja jättäneet ilmaan pelkkää katkeruutta.

Yö vaimenee aamuun, ja aurinko tuo laululinnut ikkunalaudoille punomaan rakkauttaan sointuihin. Kitkerä savun haju kieppuu ilmassa kuin käärmeet, etsien jotakin, mitä ei enää ole.

Rakkautemme. En ole koskaan ajatellut ennen, miten tilapäinen se voikaan olla, kuinka olimme rakastuneita kuten joutsenet ennen voikukkien kukintaa, ja vieraita särkyneensydämen härmeen jälkeen.

En lähde töihin tänään. Ilmoitan sairastuneeni. Kalenterissa se lukee ikuisena valheena “flunssa”, vaikka oikeasti kärsin särkyneen sydämen odelmasta.

Itken kuin hylätty linnunpoikanen ja lyön yhden iskun toisensa jälkeen, kunnes rystyset kukkivat ruusunpunaisina ja kaikki munankuoret ovat lattialla helakanpunaisina, hauraita ja teräviä.

Läheisimmät kaverini yrittivät maalata auringon kattooni, mutta mikä järki on maalata aurinko, jos sen valo ei koskaan saavu? Etäisyys vuosi käsistäni kuin reikä, johon pyhän naulat iskettiin. Työnsin kaikki pois. Lopulta kukaan ei enää kestänyt minua. Tärkeimmät ystäväni sulkivat ikkunansa, ja niin minäkin suljin omani. Aurinko jäi puoliksi maalatuksi, hohtaen himmeästi kuuna, puolikkaana sydämenä, todisteena kuolleesta rakkaudesta.

*En saanut kavereitani koskaan takaisin.* Heidän profiilikuvansa vaihtuivat, käyttäjänimet katosivat, ja yhteiset ryhmäkeskustelut jäivät hiljaisiksi. Some unohti meidät ennen kuin minä opin unohtamaan heidät. Mutta ehkä se on vain meidän kaikkien parhaaksi.

En puhunut kenellekään kuukauteen. Ehkä väläytin satunnaisen hymy bussipysäkillä höpöttäville mummeille, tervehdin tervehtiviä työtovereitani, pieni “kiitos” siellä täällä, mutta pyrin pysymään kaukana kaikista. Niin kaukana kuin mahdollista.

Vajosin syvemmälle masennuksen hiljaiseen painoon. Päivät kulkivat kuin kahlaten sameassa vedessä, ja jokainen askel tarttui vesikasveihin, kiskoen minut pinnan alle. Aamun valo on vain harmaa hahmo ikkunan takana, ja puhelinkin tuntuu painavalta kuin kivi pakkasessa. Jätin viestit kirjoittamatta, julkaisut julkaisematta, enkä vastannut juuri kenellekään. Kaikki värit muuttuivat harmaan sävyiksi, kuin vanhoissa 60-luvun televisioissa.

Eräänä iltana sähköpostilaatikkooni saapui viesti. *Ei sinulta*, ei, sokerikultani, vaan aivan toiselta. Jokin lempeämpi meri, johon uskalsin vielä kerran upota, lämpimämpi tuuli, jolle uskalsin vielä kerran ikkunan avata.

*Hän* oli siellä, aivan ruudun toisella puolella, eikä mikään varoittanut minua siitä, että tämä yksinkertainen “hei” voisi saada sydämen lyömään. Viestit vaihtuivat hitaasti, sanoja kirjoitettiin ja pyyhittiin pois, pieniä hymyn aiheita syntyi emoji- ja huolettomien lauseiden väliin. En osannut odottaa, en ollut valmis, mutta silti jokin sisälläni reagoi kuin ensimmäiset kukinnat talven karuuden jälkeen. Liekki oli vaimea, mutta silti todellinen.

*Hän* on minun kultakalani, elämäni valo, kaunein päällä maan. Hän on pehmeä kuin villa, elämäni melodia. Minusta tuntuu siltä, että joka kerta kun näen hänet ilmoituspalkissani, sydämeni perhoset räjähtävät pieniksi ilon kipinöiksi, maalaten sävyt takaisin televisioruudulle.

Jonakin päivänä tapaamme vielä kasvotusten ja vien hänet kävelylle metsiin, missä kovakuoriaiset nukkuvat auringonpaisteessa ja kalat uivat puroissa. Pieni salainen valssi vain meille, muistutus soinnuista ja nimistä, jotka tekevät paikan herkäksi ja turvalliseksi, toteutus hänen elinikäisestä unelmastaan, jonka olemme jakaneet vain keskenämme aamulintujen sointuihin ja yön pimeyteen.

Rakas kultaseni, sydämesi sokeria, ajatukset karkkihuurua. Olen oppinut, miten ohimenevä internetrakkaus voi olla, mutta myös, miten kestävä siitä voi tulla, kunhan rakkaus pysyy käsissä kevyenä ja katseet vain toisissamme. Sydämeni ei unohda sinua, mutta se oppii sykkimään toisin jollekulle toiselle. Etsin yhä kirjaimiasi internet-julkaisuissa, mutta enää ne eivät ole sinulle. Olet hylännyt minut ja juossut toisen perässä, mutta minä en sinua enää seuraa. Olen löytänyt tähtöseni, joka hohtaa vielä kirkkaampana kuin sinä, enkä enää sinua etsi.

En sillä epätoivoisella tavalla kuin olin etsinyt Moskovan sumusta ja tuulesta.

*Jos joskus kuulet tuulen laulavan nimeäsi  
ja tunnet villihevesten laukkaavan läpi onttojen luidesi,  
tiedä, että se on vain kaiku niistä sanoista,  
joita en koskaan saanut sanottua.*

— 午夜奏鸣曲 (yösonaatti)

*Kirjoittajan huomio:*

*Tämä kirjoitelma perustuu vahvasti omiin kokemuksiini, ja sen hahmot on luotu oikeiden henkilöiden pohjalta. Monet tekstissä käytetyt kielikuvat ja metaforat ovat henkilökohtaisia, ja niiden syvällinen merkitys avautuu parhaiten niille, jotka tuntevat minut henkilökohtaisesti. Kiitos kaikille, jotka tukivat minua tämän kirjoituksen aikana.*

***Erityisesti kultakalalleni; elämäni valo, kaunein päällä maan.***